

יום שלישי, ב' בחשוון התשפ"ז
13 באוקטובר 2026

נאומו המלא של מפקד פיקוד הדרום, אלוף יניב עשור

רעי,

מפקדי האוגדות והחטיבות,

לוחמי ומפקדי האוגדה, בסדיר ובמילואים,

משפחות ואך ואלבז,

מכובדיי כולם.

הגנה על המדינה ועל תושביה, הבטחת שלומה וביטחונה, קיומה של עוצמה מרתיעה וניצחון במלחמה - אלה הם תכלית קיומו של צה"ל. השגת התכלית הזאת נשענת על חזון ואמונה, על אסטרטגיה ברורה, מקצועיות, תחבולה, לכידות וחוסן, רוח לחימה ועל יתרון באמצעי לחימה ובטכנולוגיה.

אולם מעל לכל אלה עומד המפקד. מנהיגותו, תבונתו, שיקול דעתו, אומץ לבו, דבקותו במשימה ואמונתו בצדקת הדרך. יכולתו להוביל אנשים בתנאי אי-ודאות, לקבל החלטות קשות ולשאת באחריות לתוצאותיהן. כי בסופו של דבר, עוצמתו של צה"ל אינה נמדדת רק באמצעים העומדים לרשותו, אלא בראש ובראשונה באיכות מפקדיו.

את המפקד הישראלי, את הקצין הקורא "אחריי", אנו מחנכים ומעצבים במדבר שבו התגבשנו לעם במשך ארבעים שנה, בנגב שעליו הצביע בן גוריון כמקום שבו ייבחן העם. בבה"ד 1 אנחנו מבקשים להצמיח מפקדים שיודעים להוביל מלפנים, ליזום ולתחבל, לעמוד על דעתם ולהיות נכונים לשאת באחריות. מפקדים המבינים כי הפיקוד אינו מעמד, אלא שליחות.

יהודה ואליאב הם מטובי מפקדי השדה שלנו, משום כך הופקדו על אחת המשימות החשובות בצה"ל, חינוך והכשרת דור הקצינים הבא, הפיקוד על בה"ד 1. הם השקיעו את כל כוחות נפשם בעיצוב דמותו של המפקד הישראלי, הם הנחילו לצוערים את כובד האחריות המוטלת על המפקד, את חרדת הקודש לנוכח המשימה ואת החובה להוביל באומץ, בנחישות ובתעוזה.

הם חיברו את הצוערים לשרשרת הדורות של לוחמים ומנהיגים, מיהושע בן נון ודוד המלך, דרך מאיר הר ציון וארז גרשטיין. הם לימדו אותם את האומץ לעמוד על דעתם, להשמיע את קולם ולהיות נכונים לשאת במחיר. הם הנחילו להם את מורשת בן גוריון, את ההכרה שתקומת ישראל היא סיפור של נחישות, עיקשות והתמדה ואת רוח יגאל אלון, שלפיה מקור מסירותם והקרבתם של לוחמי צה"ל אינו השנאה לאויב, אלא האהבה לחיים, לעם, לארץ ולשלום.

יהודה, מאז השבת השחורה ב-7 באוקטובר קראת "הנני". הובלת את חטיבה 261, ובה צוערי גפן מבה"ד 1, בהתקפה הראשונה על עזה. יזמת, חתרת למגע, אלתרת ותחבלת. לא השלמת עם המציאות כפי שהיא, והבנת את גודל השעה וגודל האחריות. בהמשך המלחמה, קיבלת את הפיקוד על האוגדה והכנסת בה תנופה, יוזמה ותביעה בלתי מתפשרת לנוע קדימה ולעבור להתקפה.

עם סיום הפסקת האש, לאחר מימוש עסקת החטופים השנייה, הובלת את ההתקפה לכיבוש עלי אל-מונטר, הר שמשון, השולטים על נחל עוז וכפר עזה. משם הרחבנו את משימת האוגדה אל רכס ה-70 כולו, החולש על שדרות ואשקלון. יש בכך נועזות מחשבתית, נחישות בביצוע ולהט פיקודי הסוחר אחריו את פקודיך. המשך ליזום, לאתגר את המציאות ולא לקבל את הקיים כמובן מאליו. אמור את דעתך, עמוד מאחוריה והמשך להוביל באומץ, ובאמונה בדרך.

אני מבקש להודות מעומק הלב למשפחת ואך, לאשתך ולילדים. אתם מעניקים ליהודה את הכוח, את התמיכה ואת מעיין המים החיים הנדרשים כדי לשאת באחריות הכבדה המוטלת עליו. תודה על השותפות ועל הנשיאה המשותפת.

אלבז, ב-7 באוקטובר התנדבת והצטרפת לחטיבת הצנחנים שבה גדלת והתעצבת. קראת "הנני" וסייעת לחטיבה בראשית המלחמה. בהמשך, כמפקד בה"ד 1, הובלת את המשימה לטיהור המרחב ברפיח. את ההכשרה של צוערי דקל ביצעת בשדה הקרב. חינכת ולימדת את הצוערים הלכה למעשה. בשטח, נוכח פני אויב הרחק משטחי האימונים. חיזקת את רוחם ונסכת בהם ביטחון, קראת אחרי, והיית להם דוגמא אישית ראויה. אתה מביא עמך ניסיון פיקודי רב ממספר זירות, רוח לחימה, ענווה ומקצועיות. היום, מועבר לידיך הפיקוד על האוגדה. אני מאמין בך וביכולתך, עם מפקדי החטיבות, המפקדים, הלוחמים ואנשי המטה, להוביל את האוגדה קדימה, לעמוד בכל משימה שתוטל עליה ולנצח.

האוגדה מורכבת מאנשים נפלאים, מלוחמים מסורים, מנגדים וקצינים. נשים וגברים המתייבבים בכל עת ולכל משימה. בהזדמנות זו, נוקיר להם תודה והערכה. הפיקוד על האוגדה הוא זכות גדולה, אך בראש ובראשונה אחריות כבדה ללוחמים, למפקדים, לתושבי האזור ולביטחון מדינת ישראל. מבקש להודות למשפחת אלבז, על השותפות והנשיאה המשותפת במסע השליחות ובמשא האחריות.

מכובדיי, כאן, ביישובי הנגב המערבי, מתגלים תקומת עמנו וכוחה של הרוח הישראלית. אנשי כפר עזה, ניר עם, סעד, מפלסים, עלומים ונחל עוז הם סמל לחריצות, ליצירה, להתיישבות ולאהבת הארץ. ומכאן, מהמעוז מול עזה, אל מול אנדרטת כתב ושם אנחנו זוכרים עבור מי ולשם מה אנחנו נלחמים. אנחנו חבים ללוחמינו מנהיגות, מקצועיות ואחריות. ואנחנו חבים לדורות הבאים מדינה חזקה, בטוחה וראויה.

בדיוק לפני שנה, 13 באוקטובר 2025 בעקבות האיום הכבד והממשי שהצבנו על חמאס, שוחררו כל החטופים החיים ומרבית החטופים החללים. עם יהודה והאוגדה עמלנו ולא הרפנו עד אשר החזרנו הביתה את החלל החטוף האחרון, רב-סמל ראשון רן גואילי ז"ל. החזרתו של רן ז"ל הייתה דוגמה ומופת לאתוס שלא משאירים אף אחד מאחור ושכולם בשביל אחד.

המשימה לא הושלמה, נמשיך לפעול בנחישות, יוזמה והתקפיות, נרדוף את אויבנו בכל מקום, נתקוף ונסכל, ונעשה כל שנדרש כדי שאזרחי ישראל יוכלו לחיות כאן בביטחון. זוהי שליחותנו, זוהי אחריותנו וזוהי המחויבות שלנו לתושבים, ללוחמים ולדורות הבאים.

יהודה, תודה על הדרך ועל העשייה.
אלבז, הצלחה רבה בתפקידך החדש.
נצח ישראל לא ישקר.
תודה רבה ובהצלחה לכולכם.